

МАСИВЪТЪ

Следъ тежка пробуда ний дружно си казахме :
тукъ трѣбва команда, строителенъ редъ !
И стройно тогава нагоре полази
съсь чукове, кирки — воинство безчетъ.

И ето го — гордо високо изпрѣчи се
презъ облаци — мощенъ гранитенъ масивъ.
Отъ времето, сякашъ, забравенъ и вѣченъ —
стои надъ мъглитѣ нагрозенъ и сивъ.

Години отдолу все тъй сме го гледали :
върху ни ще срине сто хълма гранитъ —
и бѣхме плашливи, превити и бледи,
животътъ ни бѣше подъ лава заритъ.

Но вече сме горе — високо надъ урвитѣ,
гранитния хълбокъ процепихме съ гръмъ :
сто хълма съсь ярость отъ тебъ ще катурнемъ,
въ чугунъ ще превърнемъ и стотния хълмъ !

Ти криешъ мощта на вбѣсени пороища,
полята ни съ тиня и камъкъ постла,
но дивата мощъ въвъ градежитѣ стройни
ще вмъкнемъ съ огромни турбинни русла !